

Panium – Číslo osem

Prehľad tretej línie

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleukos III. Keraunos vládol krátko ako kráľ v rokoch 226 až 223 pred Kr. predtým, než bol zavraždený alebo zomrel za záhadných okolností. Seleukos III. bol bezprostredným predchodcom Antiocha III. Títo dvaja bratia predstavujú „synov“ z desiateho verša a predstavujú Reagana a Busha v roku 1989.

Jeho synovia však budú podnecovaní a zhromaždia množstvo veľkých vojsk; a jeden určite príde, zaplaví krajinu a prejde ňou; potom sa vráti a bude podnecovaný až po svoju pevnosť. Daniel 11:10.

Desiaty verš je tretím riadkom a predstavuje „čas konca“ v roku 1989. Spája sa so štyridsiatym veršom jedenástej kapitoly a s Izaiášom osem, verš osem. Prepojenie týchto troch veršov určuje, že jedenásty verš predstavuje súčasnú ukrajinskú vojnu, pričom Putin a Zelenskyj sú protivníkmi predstavenými v bitke pri Rafii uvedenej v jedenástom verši. Dvanásty verš označuje následky ukrajinskej vojny a osud Putina. Verše trinásť až pätnásť predstavujú bitku pri Paniu.

Témou desiateho verša je „čas konca“ a v súlade so zásadami spojenými s odpečatením pravdy v „čase konca“ tento verš, hoci je iba jedným veršom, predstavuje množstvo prorockých línií. Desiaty verš označuje začiatok skrytých dejín štyridsiateho verša, ktorý vyznačuje začiatok hnutia tretieho anjela a pečatenie sto štyridsaťštyri tisíc.

Tento verš spája sedem časov z Levitika dvadsaťšesť, ako sú označené vo videní, ktoré sa začína v siedmej kapitole Izaiáša. Toto spojenie označuje zjednotenie božstva s ľudstvom, čo je dovŕšením tajomstva zbožnosti počas zaznievania siedmej trúby, ktorá je tretím beda islamu.

Tento verš označuje rok 1989 za čas konca a v spojení so siedmimi časmi z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika zahŕňa základnú pravdu Williama Millera i vzburu z roku 1863. Verš uvádza do pohybu skryté dejiny štyridsiateho verša. Preto je nevyhnutnou súčasťou rozmnoženia poznania, ktoré prichádza v čase konca v roku 1989, a začína prorocké znázornenie vonkajších udalostí, ktoré tvoria skryté dejiny štyridsiateho verša, a prostredníctvom svojho spojenia so siedmimi časmi zároveň označuje aj vnútorné udalosti v dejinách medzi rokom 1989 a nedeľným zákonom.

Číslo desať je symbolom skúšky a súvislosť týchto veršov s videním v Izaiášovi sedem kladie dôraz na porozumenie pravde.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Recín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim zlomený, takže už nebude ľudom. A hlavou Efraima je Samária a hlavou Samárie je Remaliášov syn. Ak neuveríte, veru neobstojíte. Izaiáš 7, 8. 9.

Nebudete upevnení, ak neuveríte, že „hlava“ predstavuje hlavné mesto (Samáriu a Damask) a kráľa (Recína a Pekacha, syna Remaljášovho). Ak neporozumiete týmto trom zameniteľným symbolom v kontexte Izaiáša 8, verša 8, (čo je to isté videnie ako v 7. kapitole), potom nebudete schopní v 11. až 15. verši stotožniť Putina a Rusko s kráľom juhu.

Preto, hľa, Pán privedie na nich vody rieky, mocné a mnohé, totiž asýrskeho kráľa a všetku jeho slávu; vystúpi ponad všetky svoje korytá a rozleje sa ponad všetky svoje brehy. A prenikne do Judska; rozvodní sa a preleje sa, siahne až po šiju; a rozpätie jeho krídel vyplní šírku tvojej krajiny, ó Immanuel. Izaiáš 8:7, 8.

Témou desiateho verša je trojstupňový proces skúšky, ktorý sa začína v čase konca a vedie k uzavretiu času milosti pri nedeľnom zákone.

A on povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; bezbožní však budú páchať bezbožnosť a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. Daniel 12:9, 10.

V „čase konca“ je kniha Daniel „odpečatená“ a začína sa trojstupňový proces skúšky, vyjadrený slovami „očistení a obielení a skúšaní“. „Múdri“ rozumejú, „bezbožní“ nerozumejú. Ich nedostatok porozumenia, rovnako ako ich nedostatok oleja v podobenstve o desiatich pannách, spôsobuje, že sú zahubení.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi nebol kňazom; keďže si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti. Ozeáš 4, 6.

Slová „Môj ľud“ znamenajú zmluvný ľud a tento zmluvný ľud má byť zavrhnutý a zničený pre „nedostatok poznania“. Nedeľný zákon v Spojených štátoch je medzníkom, kde sa na veci zabúda alebo sa na ne pamätá. Pamätaj na sobotný deň je v tom bode prítomná pravda. Tam je pripomenutá smilnica z Týru. Tam si Boh v Zjavení spomína na hriechy Babylonu.

A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z nej, môj ľud, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán. Lebo jej hriechy dosiahli až do neba a Boh sa rozepamätal na jej nepravosti. Odplat'te jej tak, ako ona odplatila vám, a zdvojnásobte jej dvojnásobne podľa jej skutkov; v kalichu, ktorý naplnila, naplňte jej dvojnásobne. Zjavenie 18:4–6.

Práve tam sú deti, čiže prorocká posledná generácia laodicejského adventizmu, odrezané. Práve tam tí, ktorých Daniel nazýva „bezbožnými“, zjavujú, že „zabudli“ na Boží zákon; a časťou Božieho zákona, na ktorú zabudli, sú Božie prorocké pravidlá či zákony. Súvislosť jasne ukazuje, že im chýba „poznanie“, ktoré sa rozmnožuje, keď je kniha Daniel odpečatená. Daniel stavia „múdрых“ do protikladu s „bezbožnými“ a Ježiš „múdre panny“ s „bláznivými pannami“. Ámos tú istú skupinu označuje ako „krásne panny“, ktoré nie sú schopné nájsť prorocké posolstvo znázornené východom, severom a morami.

Hľa, prichádzajú dni, hovorí Pán Hospodin, keď pošlem na krajinu hlad, nie hlad po chlebe ani smäd po vode, ale po počúvaní slov Hospodinových. A budú blúdiť od mora k moru a od severu až k východu; budú pobehovať sem i ta, aby hľadali slovo Hospodinovo, ale nenájdu

ho. V ten deň odpadnú od smädu krásne panny i mládenci. Tí, čo prisahajú pri hriechu Samárie a hovoria: Akože žije tvoj boh, ó Dan! a: Akože žije spôsob Bér-šeby! — tí padnú a už nikdy viac nepovstanú. Ámos 8:11–14.

Posolstvo, ktoré nemôžu nájsť, je znázornené tým, kde hľadajú, keď „blúdia od mora k moru a od severu až na východ“. Amos hovorí, že tieto „krásne panny“ sú v „hlade“ po počúvaní „slova Hospodinovho“ a že „v ten deň budú pobeňovať sem i ta, aby hľadali slovo Hospodinovo, ale nenájdu ho“. Posolstvo, ktoré bolo odpečatené z knihy Daniel v čase konca v roku 1989, v naplnení štyridsiateho verša a tiež desiateho verša jedenástej kapitoly, je zhrnuté v posledných dvoch veršoch jedenástej kapitoly.

No správy z východu a zo severu ho znepokoja; preto vytiahne s veľkou zúrivosťou, aby mnohých zničil a celkom vyhubil. A postaví stany svojho paláca medzi morami na vrchu slávnej svätosti; no príde k svojmu koncu, a nik mu nepomôže. Daniel 11,44.45.

Pochabé, pekné a bezbožné panny, ktorým chýba olej, posolstvo z východu, severu a morí, ktoré zavrhlí poznanie i Božiu zmluvu a Zákon, sú Bohom pripomenuté pri nedeľnom zákone. Vo veršoch desať až pätnásť sú znázornené tri boje. Tieto tri boje oddeľujem do troch dejín, no keď sa posudzujú spoločne, tvoria aj jednu líniu, lebo verš desať otvára „čas konca“, a preto uvádza trojstupňový proces skúšky.

Desiaty verš sa spája so siedmimi časmi z Levitikus dvadsaťšesť, a teda so základmi adventizmu a dielom Williama Millera. Druhý krok z troch krokov je vizuálnou skúškou, ktorá sa začala, keď sa otvorilo svetlo jedenásteho verša a ukrajinská vojna. Druhá skúška je vizuálna a predstavuje skúšku týkajúcu sa našej schopnosti rozpoznať súčasné udalosti vo svetle Božieho prorockého slova. Tretia skúška je bitka pri Paniu z pätnásteho verša, kde bolo meno Šimona Barjónu zmenené na Peter, a tak bolo označené zapečatenie sto štyridsiatich štyroch tisíc tesne predtým, než sa pri nedeľnom zákone zo šestnásteho verša uzavrie doba milosti.

Keď uvažujeme o Antiochovi Magnovi, ako sa objavuje v každej z troch bitiek znázornených vo veršoch desať, jedenásť a pätnásť, vidíme v dejinách veršov deväť až šestnásť aj vzostup a pád falošného proroka biblického proroctva.

Verše jeden až štyri označujú vzostup a pád moci draka. Verše deväť a desať označujú roky 1798 a 1989, a tým verše deväť až šestnásť označujú vzostup a pád falošného proroka. Verše štyridsať až štyridsaťpäť predstavujú vzostup a pád šelmy. Verše deväť a desať sa takisto zhodujú s dvoma „časmi konca“ vo verši štyridsať, a to v rokoch 1798 a 1989.

Sestra Whiteová nám jasne oznamuje, že nesprávne pochopenie „času konca“ spôsobuje zmätok v tom, kam treba proroctvá aplikovať.

„Mnohí dnes, v roku 1897, robia to isté, pretože nezískali skúsenosť so skúšobným posolstvom obsiahnutým v posolstvách prvého, druhého a tretieho anjela. Sú takí, ktorí skúmajú Písma, aby našli dôkaz, že tieto posolstvá sú ešte stále budúcnosťou. Zhromažďujú dôkazy o pravdivosti týchto posolstiev, ale nedokážu im priznať ich náležité miesto v prorockých dejinách. Preto sú takíto v nebezpečenstve, že zvedú ľud, pokiaľ ide o určenie miesta týchto

posolstiev. Nevidia ani nechápu čas konca ani to, kam tieto posolstvá zaradiť. Deň Boží prichádza tichým krokom, ale domnelí múdri a veľkí muži táravo hovoria o „vyššom vzdelaní“, o ktorom sa domnievajú, že pochádza od konečných ľudí. Nepoznajú znamenia Kristovho príchodu ani konca sveta.“ Sermons and Talks, zväzok 1, 290.

Témou desiateho verša je „čas konca“ a v jedenástej kapitole je označených niekoľko „časov konca“. Ak v jedenástej kapitole „neuvidíte a nepochopíte“ „časy konca“, nebudete vedieť, kedy „umiestniť posolstvá“. Hovorí: „sú takí, ktorí skúmajú Písma,“ a ako pri všetkých prorokoch, aj jej slová sú určené posledným dňom; preto v posledných dňoch tí, ktorých označuje, tvoria skupinu, ktorá nerozumie času konca, a tak sú zároveň Amosovými „krásnymi pannami“, ktoré padnú a už nikdy nepovstanú.

V jedenástej kapitole, v prvom verši, Dárius a Kýros stoja spolu, aby označili čas konca v roku 1989. Keď Ptolemaios odišiel do Babylonu a odviezol severného kráľa do zajatia v Egypte v roku 246 pred Kr., čím zároveň predobrazoval rok 1798, ako je to znázornené vo veršoch sedem až deväť, bol to „čas konca“. Desiaty verš je „časom konca“ v roku 1989.

Rok 1798 je koncom dvetisícpäťstodvadsiatich rokov rozptýlenia proti severnému kráľovstvu Izraela, ktoré sa začalo v roku 723 pred Kristom. O tisícdvestošesťdesiat rokov neskôr, v roku 538, pápežstvo vládlo tisícdvestošesťdesiat rokov až do roku 1798. Rok 1798 je „časom konca“, lebo je koncom siedmich časov, a tiež tisícdvestošesťdesiatich rokov, ako aj tisícvestodeväťdesiatich rokov z dvanástej kapitoly Daniela. Rok 1798 je „časom konca“, a preto je aj rok 538 „časom konca“. Rok 538 je koncom tisícdvestošesťdesiatich rokov, počas ktorých pohanstvo pošliapavalo Božiu svätyniu a Jeho zástup, čo predchádzalo tomu, že pápežstvo konalo to isté dielo po ten istý čas.

Rok 538 predstavuje zmocnenie pápežstva, a tým zároveň predstavuje aj opätovné zmocnenie pápežstva pri nedeľnom zákone. Nedeľný zákon označuje „čas konca“. Preto verš šesťnásť, ako aj verš jeden, verše sedem až deväť a verš desať, všetky označujú „čas konca“. Tejto pravde majú rozumieť tí, ktorí vedia, kam posolstvá časovo zaradiť. Pompei naplnil verš šesťnásť, keď dobyl Jeruzalem. Po ňom nasledovali Július Cézar, Augustus Cézar a Tiberius Cézar. Narodenie Ježiša bolo „časom konca“ a odohralo sa za čias Augusta Cézara.

Potom povstane na jeho mieste ten, ktorý privedie vyberača daní cez slávu kráľovstva; ale o niekoľko dní bude zničený, ani v hneve, ani v boji. Daniel 11:20.

Dvadsiaty verš dopĺňa zoznam „času koncov“ v jedenástej kapitole, a rovnako aj cisár Tiberius, ktorý vládol počas Kristovho ukrižovania.

A na jeho mieste povstane opovrhnutiahodný človek, ktorému nepreukážu kráľovskú česť; ale príde pokojne a lichôtkami sa zmocní kráľovstva. A ramená záplavy budú pred ním zaplavené a zlomené; ba aj knieža zmluvy. Daniel 11:21, 22.

Kríž stojí v strede prorockého týždňa, ktorý Kristus prišiel potvrdiť mnohým.

A upevní zmluvu s mnohými na jeden týždeň; a v polovici týždňa spôsobí, že prestane obet' i obetný dar, a pre rozšírenie ohavností ju urobí pustou, až do skonania; a to, čo je určené, sa

vyleje na spustošené. Daniel 9:27.

Uprostred týždňa máme začiatok i koniec, lebo prvých tisícdvestošesťdesiat dní sa skončilo práve tam, kde sa začalo nasledujúcich tisícdvestošesťdesiat dní. Týždeň je v súlade so siedmimi časmi rozptýlenia proti severnému kráľovstvu, ktoré predstavovalo tak pohanstvo, ako aj pápežstvo, pošliapávajúce svätyňu i zástup.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o ustavičnej obeti a o pustošiacom priestupku, vydávajúcim svätyňu i zástup na pošliapanie? Daniel 8:13.

Rok 538 je „časom konca“ a zodpovedá krížu, ktorý je takisto koncom prorockého obdobia. Rok 538 a kríž poskytujú dvoch svedkov, že začiatok aj koniec proroctva sú prorocky označené ako „čas konca“.

Verše dvadsaťjeden a dvadsaťdva, verš dvadsať, verš šesťnásť, verš desať, verše sedem až deväť a verš jeden všetky označujú „čas konca“. Verš dvadsaťtri identifikuje zväzok, ktorý machabejskí Židia uzavreli s pohanským Rímom v rokoch 161 až 158 pred Kr. Dejiny hasmonejskej dynastie od ich počiatočného boja až po ich skončenie v zničení Jeruzalema v roku 70 po Kr. predstavujú odpadlický protestantizmus v Spojených štátoch počínajúc rokom 1844, koncom časového proroctva, a teda „časom konca“, a končiac pri nedeľnom zákone, predstavenom rokom 70 po Kr.

Dvadsiaty tretí verš označuje „čas konca“ v roku 167 pred Kr. pri bitke pri Modeine a tiež v roku 70 po Kr., pričom oba tieto prípady sú predobrazom roku 1844 a nedeľného zákona. Dvadsiaty tretí verš, dvadsiaty prvý a dvadsiaty druhý verš, dvadsiaty verš, šesťnásť verš, desiaty verš, siedmy až deviaty verš a prvý verš všetky označujú „čas konca“.

Dvadsiaty štvrtý verš určuje tristošesťdesiatročnú nadvládu pohanského Ríma, a tak označuje za „čas konca“ jej začiatok v roku 31 pred Kr. aj jej koniec v roku 330. Dvadsiaty siedmy a dvadsiaty deviaty verš určujú začiatok i koniec toho obdobia, takže dvadsiaty štvrtý verš, dvadsiaty siedmy verš, dvadsiaty deviaty verš, dvadsiaty tretí verš, dvadsiaty prvý a dvadsiaty druhý verš, dvadsiaty verš, šesťnásť verš, desiaty verš, siedmy až deviaty verš a prvý verš, všetky označujú „čas konca“.

Verš tridsaťjeden označuje rok 538, keď bola postavená ohavnosť spustošenia, a verše tridsaťšesť a štyridsať označujú rok 1798 ako „čas konca“. Rok 538 vo verši tridsaťjeden a rok 1798 vo veršoch tridsaťšesť a štyridsať, verše dvadsaťsedem a dvadsaťdeväť, verš dvadsaťštyri, verš dvadsaťtri, verše dvadsaťjeden a dvadsaťdva, verš dvadsať, verš šesťnásť, verš desať, verše sedem až deväť a verš jeden — to všetko označuje „čas konca“.

„Čas konca“ je označený trinásťkrát pred veršom štyridsaťjeden, ktorý je nedeľným zákonom, a ďalším „časom konca“, tak ako je ním aj verš štyridsaťpäť, keď pápež dôjde k svojmu koncu a nikto mu nepomôže. Pätnásťkrát je „čas konca“ umiestnený v jedenástej kapitole. Témou desiateho verša je „čas konca“. Predstavuje pravdy, ktoré sú odpečatené v čase pečatenia sto štyridsaťštyritisíc.

Budeme pokračovať v nasledujúcom článku.